

Hoofdstuk 3

EEN PUBER IN DE GROEI

De wedstrijd staat op het punt te beginnen in een uitverkocht Thialf. De tribunes kleuren oranje en het bier vloeit rijkelijk, de hoempaband speelt ‘Van je hela, hola houd er de moed maar in’ en het publiek golft mee op de bombastische blaasmuziek. De sfeer zit er ouderwets goed in. Onder luid gejuich komen twee jonge rijders in een rood-blauwe outfit het ijs op, de pakken onder de armen versierd met *pompeblêden*. Om de apparatuur te testen mogen twee jongens uit het Gewest Friesland ‘voorrijden’ voordat grote kampioenen als Rintje Ritsma en Ids Postma aan de start verschijnen. Een 500 meter, een 1000 meter, niet langer. Maar het is een voorrecht om in zo’n ambiance voor 12.000 mensen te mogen starten. De jongens kijken er allemaal naar uit, ze vinden het fantastisch. Iedereen? Nee, vandaag niet.

De vijftienjarige Sven staat hier aan de start omdat het móét van z’n moeder.

Als gewestelijk trainer Frits Wouda zijn pupil het goede nieuws vertelt dat hij mag voorrijden, kan hij zijn oren niet geloven: 'Ik doe het niet,' moppert Sven. De coach laat zich niet de les lezen door zijn pupil: 'Iedereen rijdt voor, dus jij ook, ben je nou helemaal besodemieterd.' Maar Sven houdt voet bij stuk, zet zijn hakken in het zand. Sven wil gewoon zelf die wereldcup rijden. Voorrijden, daar doet hij het niet voor. Tot zijn moeder het hoort en een pittig gesprek met haar recalcitrante puberzoon voert. En nu staat hij er toch, met frisse tegenzin.

Sven is al enige tijd een opvallende verschijning op de ijsbaan. Hij heeft het jeugdschaatstraject van de KNSB doorlopen en de verplichte schaatsdiploma's van de Hardrijders Club Heerenveen op zak. De energie waarmee hij thuis de boel op stelten zet, laat hij nu ook los op de baan. En niet alleen op het ijs. Hij vliegt, rent, klautert op en om de tribunes. En inlopen, dat ging zo hard mogelijk. Al bij de pupillen. En als hij erop wordt aangesproken, trekt hij zich er niets van aan. Liever laat hij de resultaten spreken.

In 1998 is er een cameraploeg van het Jeugdjournaal naar Heerenveen afgereisd om verslag uit te brengen van de Vikingrace, het EK voor pupillen en junioren. Het is Svens internationale debuut. Voor de camera is hij niet te beroerd om zijn ambities op te sommen: 'Ik ben Sven Kramer, ik kom uit Oudeschoot en ik ben elf jaar. Mijn grote droom is later topschaatser worden,' vertelt hij zelfverzekerd tegen de verslaggeefster, poserend met een schaats in z'n hand.

Sven rijdt vier 500 meters en wordt uiteindelijk achtste in zijn leeftijdscategorie.

Hoewel de resultaten niet spectaculair zijn te noemen, zijn de tijden goed genoeg om in 1999 toe te treden tot de baanselectie. Hij komt samen met zijn schaatsvrienden Maarten de Wilde en Joram Buter onder de hoede van de jonge, gedreven trainer Rob de Rijke. Een vierkante, recht-schapen boer uit de Noordoostpolder met handen als kolenschoppen. De eerste training onder Rob is een droog-training, in Oranjewoud, niet ver van Svens ouderlijk huis. De bravoure van de jonge knaap valt De Rijke direct op, maar vooral ook zijn enthousiasme voor de sport. De Rijke heeft al snel door dat dit een bijzondere jongen is. ‘Het maakte hem niet uit wie er tegenover hem stond. Als zijn tegenstander twintig jaar ouder was, dan had hij net zo’n grote mond als tegen iemand die twee jaar jonger was. Niet dat Sven onbeschoft is, maar hij houdt van geintjes, een beetje uitdagen, mensen op de kast jagen. Een beetje van “kom maar op, ik kan je wel aan”.’

Ook langs de baan is Sven al snel een bekend gezicht. Als zijn vader weer eens een marathon rijdt, gaat hij regelmatig mee om hem aan te moedigen. Móét hij mee. Als hij van zijn ouders te horen krijgt dat hij thuis moet blijven, wordt hij woest. Yep parkeert zijn zoon dan langs de kant van de baan bij een oude bekende. Dan staat Sven zijn vader als een dolle aan te moedigen naast Frits Schalijs. En hij is er ook om van de wedstrijden van zijn vader te leren. Sven: ‘Ik bleef kijken, alle rondjes. Helemaal gefocust. Ik

had snel door hoe het spel ging. Die stopt af, die mag niet rijden.’

Ondanks de bravoure, ondanks de dromen van een top-carrière is Svens plek in de selectie allerminst zeker. De junioren zijn van oudsher aangewezen op de 500 en 1000 meter. Hij wil ze graag winnen, maar zijn slagen missen nog kracht. Zijn eigen lichaam zit hem in de weg. Het zijn de langeafstandsgenen van opa Hendrik die hem parten spelen. Hij komt weliswaar in de buurt van de echte talenten van die dagen, maar verslaan doet hij ze niet. Langs de baan slaan de ouders van Sven de verrichtingen van hun zoon gade. Maar in tegenstelling tot schaatsouders die zich maar wat graag met de ontwikkeling van hun kroost bemoeien, gunnen Yep en Elli Svens trainers op sportief gebied alle vrijheid.

Ondanks het feit dat Sven als eerstejaars C-junior het NK niet haalt, blijft hij stug doorgaan. Ook Rob de Rijke ziet hoe Sven moet knokken om erbij te blijven, maar hij is nuchter genoeg om te beseffen dat hard rijden op je dertiende lang niet alles zegt: ‘Ik vind het belangrijk dat ze na een paar jaar nog steeds hard gaan. Bij de junioren blinken er altijd wel een paar uit, maar daarvan breken er maar weinig echt door. De kunst is dus vooral om ze hun enthousiasme te laten behouden.’ De Rijke gaat voor de lange termijn. Veel techniek dus. Zijn trainingen worden dan ook minutieus voorbereid. Niet zomaar koud het ijs op bijvoorbeeld. Eerst rekken en strekken. Dan op het ijs nog een warming-up, die overgaat in de echte training.

‘Dus niet blind het ijs op en vol erin, maar het hoofd erbij houden. Leren focussen.’

Het zijn de tijden van ‘smal rijden’. Met de knieën naar voren en een korte zijwaartse afzet. Veel benen, bovenlichaam stil. Schaatsgoeroe Henk Gemser predikte dat je op een smal slootje zou moeten kunnen schaatsen. Sven zou later school maken door breed over de baan te zwaaien, sierlijk als Ard Schenk. Maar zover is het nog lang niet. Wel zijn er volgens De Rijke in Svens techniek duidelijk elementen uit zijn jeugdijaren aan te wijzen: ‘De basiscoördinatie is nog grotendeels hetzelfde. Iets hoog met de romp, die hoekige armzwaai. Maar tegenwoordig schaatsen ze veel meer met het lichaam, pure kracht.’

Inmiddels heeft zich ook een revolutie in de schaatswereld voltrokken. De klapschaats is eind jaren negentig aan zijn niet te stuiten opmars begonnen. Zijn de toppers aanvankelijk nog sceptisch, tijdens de Olympische Spelen in Nagano in 1998 is nagenoeg iedereen overstag. De wereldrecords sneuvelen bij bosjes. De klapschaats vraagt evenwel ook om een andere benadering van de techniek. De toppers laten zich massaal omscholen.

Sven maakt deel uit van de eerste lichting die volledig op klapschaatsen is opgevoed. Hij is daarbij niet bang om bij anderen te rade te gaan om kennis op te doen. Hij probeert overal wat op te pikken als hij denkt het te kunnen gebruiken. Dus vooral kijken naar andere schaatsers, naar oude marathoncracks als Jan Eise Kromkamp bijvoorbeeld, die al snel doorheeft dat Sven al op hele jonge leeftijd analy-

tisch bezig is. Hij vraagt de toppers de oren van het hoofd en loopt ze zelfs letterlijk achterna. Martijn Kromkamp – de zoon van Jan Eise – vond dat wel amusant en herinnert zich: ‘Als klein mannetje keek hij een beetje tegen me op. Wat ik deed, deed hij ook. Als ik patat ging halen, ging hij patat halen. Hij liep zelfs achter me aan en dan stond hij ineens achter me in de rij.’

Sven doet eigenlijk nooit iets anders dan trainen. De schaatsbaan wordt zijn thuis. Naast schaatsen ook veel fietsen, en tussen de trainingen door dollen met zijn trainingsmaatjes. Ook tijdens het publieksuur is hij in Thialf te vinden. Het maakt hem vroegrijp, want zelfs nu is er al die totale focus. De wil om te winnen. Gewestelijk trainer Lieuwe de Boer in een interview met *HP/De Tijd*: ‘Je kon hem van alles wijsmaken. Als ik zei: voor die 1500 meter moet je eerst twee uur in de sauna zitten en dan tien kilometer rechtsom rijden, dan deed hij dat. Hij geloofde alles en deed alles om beter te worden.’

Toch laten de overwinningen nog op zich wachten. In de trainingsgroep van Rob de Rijke geldt niet Sven Kramer, maar Guido Berends als het grote talent. Guido is een ranke, elegante stilist à la Jan Bos, die urenlang schaatsbeelden van zijn helden analyseert en het beste eruit pikt om zichzelf te verbeteren. Guido wint liefst vier keer de Vikingrace en lijkt geboren om de topper van de toekomst te worden. Hij wint zijn races naar eigen zeggen ‘met drie vingers in de neus’. Sven valt hem in het begin niet op als een bijzondere schaatser, maar daar waren diens prestaties dan ook nog niet naar.

Aanvankelijk hebben Sven en Guido niet veel contact. Sven komt zelfs als brutaal en arrogant op Guido over. Pas naarmate Sven beter wordt, zodra hij begint te winnen, wordt hij aardiger. 'Hij liep me eerst straal voorbij, later ging hij me pas gedag zeggen. Misschien omdat hij me daarvoor als grote concurrent zag en daarna niet meer.' Maar de schaatshal is klein en trainen doet Berends in die tijd drie à vier keer per week, dus Svens enorme inzet begint hem snel op te vallen. Want Sven traint heel veel, ziet Guido, soms zelfs twee keer per dag. En Sven draait ook nog eens extra uren met zijn vader. Het zijn uren die zich later zullen terugbetalen. Volgens Berends had Sven in zijn juniorenjaren nog niet het talent, maar wel de conditie. 'Ik denk dat hij nog steeds voordeel heeft van zijn jeugdijaren.'

Rob de Rijke probeert de jonge Sven enigszins af te remmen, 'maar als het aan hem had gelegen zou hij elke dag op het ijs staan'. En gas terugnemen in de zomer? Nee, in de zomer is er het wielrennen, bij de Heerenveense Wielervereniging Olympia. En de trainingen bij de baanselectie. En hardlopen. En de technische trainingen. Sven werkt zich in het zweet. Een beloning kan niet uitblijven en Sven weet een plaats veilig te stellen in de Gewestelijke selectie, waar de beste schaatsers uit Friesland zijn ondergebracht.

In het Gewest komt hij onder de hoede van trainer Frits Wouda. Een vaderlijk figuur, met een groot inlevingsvermogen, een kort, verzorgd baardje en een strenge, vorsende blik. En iemand die duidelijke grenzen stelt, iemand die

zijn pappenheimers kent. Wouda is van tevoren gewaarschuwd voor de ‘soms beetje moeilijke’ houding van Sven. ‘Het was een jongen die op dat moment al wist wat hij wel wilde en wat hij niet wilde.’ Het is voor Frits geen bezwaar. Hij is iemand die liever zelf een oordeel velst. De puberende Sven komt bij Frits als ‘ongepolijst’ over: ‘Een puber in de groei. Met alle motorische kenmerken die daarbij horen.’ Met andere woorden: ‘Alles slingerde en zwabberde. Maar dat is gewoon het groeiproces, dat moet je accepteren. Sven had daar wat moeite mee.’

Wouda ziet vooral dat het met de mentaliteit van Sven goed zit en weet dat pubers hun groei ooit een keer voltooien. Zijn trainingen zijn aanzienlijk gestructureerder dan bij de baanselectie. Je moet je training afstemmen op de behoefte van de schaatser, vertelt Wouda. Sven maakt kennis met krachttraining, leert werken aan zijn stabiliteit door trainingen *core stability* voor buik- en rugspieren. Hij gaat aan de slag met sprongtrainingen, zogeheten plyometrische trainingen. Sven vindt het allemaal prachtig.

En net als eerder bij De Rijke blijven Yep en Elli ook bij Wouda op de achtergrond. Er is natuurlijk overleg, maar altijd op een goede manier. Als je je als ouder te veel bemoeit met de trainer, kan het flink misgaan. Elli heeft haar schaatsachtergrond, en Yep heeft naast veel ervaring ook zijn trainingsbevoegdheid. Yep en Elli geven altijd op een doordachte manier input en ondersteuning. Opbouwend, positief.

Het is duidelijk dat Wouda bijzonder materiaal in han-

den heeft, met naast Sven en Guido ook nog de jongens Jacob van der Heide en Site Ferwerda. Tussen de introverte Van der Heide en de uitgesproken extraverte Kramer klikt het onmiddellijk. Ze vullen elkaar aan. Jacob, die wat moeilijker met onbekende situaties kan omgaan, versus Sven, die zich nooit laat verrassen, die onder alle omstandigheden het hoofd koel houdt. Ook sportief zijn ze complementair: Jacob is meer de sprinter, Sven duidelijk de stayer. Jacob kan een redelijke drie kilometer rijden, maar dan is het ook wel over.

Al onder Rob de Rijke is de rolverdeling duidelijk geworden: Sven is de 'avonturier', Jacob de 'voorzichtige'. Tijdens een trainingskamp in Heerenveen glippen Sven en Jacob er 's nachts een keer op de fiets vandoor om naar een feestje te gaan, herinnert hun voormalige coach zich nog goed. Hij staat ze dan al op te wachten en weet wel raad met dit soort akkefietjes: 'Als jullie nog zo veel energie hebben, dan doen we de hardloopschoenen aan, en dan gaan we nog effe een blokje hardlopen,' spreekt hij het tweetal vermanend toe. Met de auto zet hij ze af, drie kilometer van het trainingskamp. 'Jacob was zo mak als een lammetje, maar Sven had een grote waffel: "We zullen wel even de bosjes in rennen, en ontsnappen."' Terwijl Jacob hem zit te knijpen achterin: 'Rob is harstikke kwaad.' Sven: 'Dan rennen we gewoon nog een keer weg en dan ziet-ie ons niet meer terug.' Het tekent het verschil in mentaliteit: Sven is de killer, Jacob is eigenlijk te aardig.

De relatie met trainingsmaatje Guido schuurt iets meer,

al komt ook hij regelmatig bij de Kramers over de vloer. Dan ploffen ze neer op de bank in de grote woonkamer van de familie. Tv-kijken terwijl Sven een dikke pizza in de oven gooit. Wat Guido zich herinnert is de harmonie in het gezin. Elli leert hij kennen als een lieve moeder. Zorgzaam, aardig, rustig en sociaal.

Maar Sven en Guido worden nooit dikke vrienden. De manier waarop Sven zijn sport beoefent, namelijk 'totaal', wijkt te veel af van die van Guido, die het schijnbaar allemaal komt aanwaaien. Trainer Wouda moet Sven regelmatig afremmen. 'Hij ging dan trainingen doen waarvan hij dacht dat hij beter zou worden, maar wat feitelijk niet het geval was.' En dat is niet de bedoeling. Zijn trainer spreekt hem erop aan. Zet de rem erop. Dat is wat Wouda betreft de beste manier om het weer helder te krijgen. En Sven is voor rede vatbaar. 'Wat dat betreft is hij een heel open sporter, een eerlijke sporter. Als je hem ergens op aansprak dan was het ook goed.' Hij gedraagt zich voor een jongen van vijftien, zestien jaar al opvallend professioneel, vindt Wouda. 'Je staat dan in het leven met alle verlokkingen die er zijn. Met uitgaan bijvoorbeeld. Maar dat was niet aan Sven besteed, en dat vond ik heel erg knap.' Niet dat Sven helemaal niet de hort op gaat, maar hij doet het met mate. En het mag zeker niet laat worden. Als de anderen tijdens een jaarwisseling op een trainingskamp in Inzell tot in de kleine uurtjes doorfeesten, ligt Sven als eerste in bed.

Sven is altijd bezig om zichzelf beter te maken. In welke situatie dan ook. En hij aarzelt niet om zijn trainer manie-

ren te laten bedenken waardoor hij zich kan verbeteren. En weet zijn trainer die niet? Dan gaat hij bij anderen te rade. 'Ik wil het toch weten, ik wil het toch onder de knie krijgen.' Niet om Wouda te passeren, maar om zijn doel te bereiken: 'Hij is een meester in het bespelen van situaties en mensen om er zijn eigen voordeel mee te doen. Het is zeker niet zo dat hij daar mensen in beschadigt, maar op de een of andere manier krijgt hij zijn zaken altijd voor elkaar.' Het wordt een rode draad in Svens loopbaan. Altijd bereid om te leren, al het geleerde inzetten om beter te worden en zorgen dat hij de juiste mensen om zich heen heeft die hem kunnen laten groeien.

Maar ondanks alle trainingsarbeid, het leerproces, het vragen, het denken en het eindeloos oefenen wil zijn start-snelheid niet omhoog. Dan staat Sven weer aan de start met de ijdele hoop eindelijk eens onder de elf seconden te openen. Of er eindelijk eens een 39'er uit te persen op de 500 meter, net als zijn trainingsmaatjes. Het is frustrerend. Op de 1500 meter kan hij beter meekomen, wint hij zelfs zijn wedstrijdjes. Maar alleen op de drie kilometer maakt hij écht indruk en weet hij alle keren dat hij aan de start verschijnt het podium te halen. Op de lange afstand is hij in z'n element. De pijn, de verzuring zijn oude bekenden. Daar waar anderen stuk zitten, gaat hij door.

Op zijn eerste NK in 2002 is het dus zaak op de 500 meter niet te veel te verliezen, en op de 1000 en de 1500 meter enigszins te consolideren, om hiermee een startbewijs voor de slotafstand te veroveren: Svens afstand, de drie ki-

lometer. En daar is alles mogelijk. Maar het loopt anders. Sven presteert niet naar behoren op de korte afstanden en zit niet bij de laatste twaalf die in aanmerking komen voor de slotafstand. Hij eindigt ergens rond de twintigste plek. Hij vindt het vreselijk en wil zo snel mogelijk naar huis.

Tijdens de jaarlijkse Vikingrace in maart 2002, de start van het seizoen, haalt hij zijn gram. Tientallen jonge schaatsers uit Noorwegen, Zweden, Polen, Finland, en zelfs de Verenigde Staten komen naar de overdekte baan in Heerenveen om het officieuze internationale jeugdkampioenschap te rijden, de Vikingrace. Het is de schaatselite van de toekomst. Een onopvallende junior uit Noorwegen met de naam Håvard Bøtkko ziet vanaf de betonnen tribunes hoe Sven een magistrale 3000 meter rijdt. En in 4.06.42 wint. Een tijd die bij de senioren niet zou misstaan. Sven legt uiteindelijk beslag op de achtste plek in het prestigieuze jeugdtoernooi. Een paar weken later, tijdens de laatste wedstrijd van het seizoen, revancheert hij zich bovendien op de 1500 meter door onder de magische grens van twee minuten te duiken. Een matig seizoen wordt hiermee ondanks alles positief afgesloten. Maar toch... Zijn matige NK blijft maar door zijn hoofd spoken. De jonge Sven twijfelt aan zijn kunnen en denkt zelfs serieus aan stoppen. 'Ineens stagneerde de stijgende lijn,' zegt Sven later tegen de *Nieuwe Revu*. 'Het dreigde een vlakke te worden. Toen heb ik tegen mijzelf gezegd: dat niet. Ik ben zo verschrikkelijk hard gaan trainen, de hele zomer door.'

En het wordt een mooie zomer, waarin Sven zijn trainingsarbeid flink opvoert. Krachttraining, looptraining en vooral veel fietsten. Hij doet mee aan wedstrijden en kan zich meten met de echte wielersjongens. Hij wint een koers en tijdens het NK voor nieuwelingen – terwijl het nieuwe schaatsseizoen zich al aandient – gooit hij hoge ogen door in de bloedhete Limburgse heuvels tweede te worden. Het levert hem menige aanbieding op. Sven wordt gevraagd om een paar koersen in het buitenland te rijden, maar gaat er uiteindelijk niet op in, vertelt hij aan de *Leeuwarder Courant*. ‘Wel zal ik komende jaren zo lang mogelijk proberen om het te combineren. Het gaat erg goed en dat terwijl ik het eigenlijk allemaal als voorbereiding voor het schaatsen doe. Het is zonde dat ik nu weer met wielrennen moet stoppen.’

Het is niet de laatste keer dat voor de renner van het Heerenveense Olympia de deur naar het wielrennen wordt opengezet. Maar belangrijker is de vraag: vallen de puzzelstukjes in het nieuwe schaatsseizoen inderdaad op hun plaats? Hard fietsen is natuurlijk leuk, maar betalen de fietskilometers zich ook uit op de ijsbaan? Want daar is het allemaal om begonnen. Daar lijkt het wel op. Op 2 november 2002 staat Sven aan de start op het vertrouwde ijs van zijn eigen Thialf voor de 500 meter. Als het startschot klinkt, is hij meteen goed weg. De opening is prima, en als hij na de volle ronde over de streep komt, ziet hij in rode letters de 39.80 op het zwarte scorebord. Voor het eerst onder de 40 seconden; weer een barrière genomen.

Sven schaatst in een paar weken tijd van het ene PR naar het andere. Het seizoen is nog maar nauwelijks begonnen en de 1.59 op de 1500 meter wordt een 1.58, en twee weken later een 1.57. Zijn drie kilometer is nog indrukwekkender. In oktober zet hij een tijd neer van 4.07.03 om daar nog voor de jaarwisseling overheen te walsen met een 4.02.48. Het verbaast zelfs trainer Frits Wouda: ‘Dat waren wereldtijden. Ik wist wel dat hij veel kon, maar dat hij op dat moment daartoe in staat was, dat was echt bijzonder.’

Het zet Sven prompt op de radar van menig schaatsvolger, zeker als hij in december Fries kampioen wordt. Op de natuurijsbaan van Grou staat een bijtende wind die de bezoekers het stenen clubgebouw in jaagt. De jonge rijders slaan met hun armen op hun lichaam om warm te blijven. Maar de omstandigheden hebben geen vat op Sven, die met vader Yep naar Grou is afgereisd. Op het ene stuk heb je wind mee, en na de bocht hard tegen. De ene na de andere rijder gaat stuk op de oer-omstandigheden, maar Sven weet er goed mee om te gaan. Hij wint zelfs de 500 meter, en pakt op de 1500 meter liefst vier seconden op zijn naaste concurrent.

Svens wil om te winnen, zijn talent, zijn focus, zijn trainingslust en zijn fysieke gesteldheid – alles valt op zijn plek. In het jaar dat hij controle krijgt over zijn lichaam, dat hij de techniek beter kan hanteren, sterker wordt, komen alle componenten bij elkaar en toont Sven voor het eerst zijn onoverwinnelijkheid. De herboren Sven wekt

alom verbazing. Guido Berends – de geboren kampioen – weet niet wat hem overkomt: het gaat ineens razend hard met Sven. Bizar hard. Hij ziet een jongen die vanuit het niets een man is geworden.

Op het NK moet het dan gaan gebeuren. De schande van Assen, van een jaar eerder, moet worden uitgewist. Zijn grootste concurrenten zijn Jacob en Guido. Ze zijn allebei in grootse vorm. Frits Wouda acht Sven het meest kansrijk. Sven weet zelf ook dat het goed zit. ‘Hier wil ik kampioen worden,’ zegt hij vlak voor het toernooi vastbesloten tegen zijn vader.

Sven staat al meteen voor een uitdaging als Guido lichtvoetig naar een formidabele tijd op de 500 meter danst. Alleen Jacob weet op drie tiende van een seconde bij hem in de buurt te blijven. Sven verliest direct acht tiende en zal flink aan de bak moeten. Het is ingecalculeerd. Op de 1500 meter wint Sven wat terug op Guido, maar hij ziet uiteindelijk Jacob met een honderdste van een seconde verschil de afstand winnen. Sven wordt tweede. Op de 1000 meter toont Sven zijn mentale veerkracht en weet hij de rit te winnen – hoewel Guido nog steeds leidt.

De beslissing valt uiteindelijk op de 3000 meter. Het wordt een memorabele race. De toeschouwers zijn getuige van een sportmoment dat zich in de toekomst nog vaak zal herhalen: in zijn typische stijl, met lange, rake klappen, verplettert Sven zijn concurrenten. Hij wint de rit met zeven seconden voorsprong op Jacob en op nummer drie Huub van der Ward, en pakt liefst vijftien seconden op

Guido, die daarmee naar een vierde plaats tuimelt in het klassement. Sven is Nederlands kampioen bij de B-junioren.

Zijn eerste titel is een feit.